

On és el Naveen?

Layla Selim Jordà

A la meva estimada Dalia per ser inspiració en cada pàgina.

Created & published on StoryJumper™ ©2026 StoryJumper, Inc.
All rights reserved. Sources: storyjumper.com/attribution

Listen to this book:
storyj.mp/ae86ukc6ju73

En Naveen, el petit gos blanc de pelatge esponjós, vivia a casa d'uns amos que se l'estimaven molt. Formava part de la família Setcases. La Dalia jugava sempre amb ell i, tot i ser menut, tenia un cor enorme.

Per què
no puc anar
amb ells?

Però no li agradava quedar-se sol a casa, perquè no entenia per què no podia anar amb ells. De sobte, tots marxaven i al cap d'una estona tornaven.

Això sí, tenia tota la casa per a ell. Es passava l'estona dormint i, quan es despertava, jugava amb els seus ninos.

Un dia, va decidir que se n'aniria amb la Dalia. Ja estava cansat de quedar-se sempre sol.

L'endemà, quan la Dalia es preparava per sortir de casa i anar a l'escola, en Naveen es va posar darrere d'ella sense fer soroll.

En el moment d'obrir la porta, va sortir disparat com una fletxa.

—Mama, el Naveen s'escapa! Agafa'l! —va cridar la Dalia. La mare va baixar les escales a correuita, però en Naveen ja havia vist la porta de l'edifici oberta. Sense pensar-s'ho dues vegades, va sortir al carrer. Se sentia lliure com un ocell. No portava corretja.

La mare el va veure creuar el carrer sense mirar i li va cridar:

—Naveen, atura't! Para!

Però ell creia que era un joc. Corria i corria sense adonar-se que s'allunyava de casa.

De sobte, es va aturar. Va mirar a banda i banda. Els carrers li semblaven desconeguts i ja no veia la mare de la Dalia enlloc.

—Ui... ara sí que l'he feta grossa. No sé on soc —va dir en Naveen.

Quan la mare va tornar a casa sense el gosset, la Dalia va començar a plorar. Ja no volia anar a l'escola. Volia el seu gosset.

—L'anirem a buscar. Estigues tranquil·la. El trobarem —va dir la mare mentre l'abraçava.

Van començar a caminar pel barri. Portaven unes fotografies del gosset i preguntaven a tothom si l'havien vist, però ningú no en sabia res.

—Dalia, el trobarem. En Naveen és molt intel·ligent. Sabrà trobar el camí de casa —va dir la mare.

—Però i si l'agafen i no el veiem mai més? —va preguntar la Dalia, tota plorosa.

—No passarà. Tingues fe.

Mentrestant, en Naveen intentava tornar a casa, però s'havia allunyat tant del seu barri que ja no reconeixia res. Les olors eren diferents.

Va ensumar el terra buscant l'olor de la Dalia o de la seva mare, però no va servir de res.
Fins i tot els edificis li semblaven estranys.

Pel camí es va trobar amb un colom damunt d'una branca.

—Hola! M'he perdut i no sé com tornar a casa —li va dir.

—Soc només un colom... no sé com ajudar-te —va respondre.

—Podries volar i veure si els meus amos em busquen?

—Jo? Volar per ajudar un gos? Ni parlar-ne... estic massa cansat.

—Si us plau... ajuda'm —va suplicar en Naveen.
En Naveen va fer aquella mirada tan tendra que ningú no podia resistir-s'hi.
—D'acord... aniré a veure què trobo. Espera'm.

El colom va volar i, al cap d'una estona, va tornar.
—Em sap greu. He volat per tot el barri, però ningú no semblava buscar cap gos.

En Naveen es va sentir trist. Però el colom encara no havia acabat de parlar.

—Hi ha una cosa estranya... he vist una nena plorant en un parc. Portava la fotografia d'un gos blanc.

Els ulls d'en Naveen es van obrir.

—Una nena... una fotografia... potser és la Dalia...
Va continuar caminant amb una mica d'esperança.

Pel camí es va trobar amb una gata grisa.

—Hola, gata —va dir en Naveen.

—Qui ets?

—Soc en Naveen i m'he perdut. Em pots ajudar?

—Des de quan els gossos i els gats s'ajuden?

—Des de sempre, no? – va contestar en Naveen una mica sorprès.

En Naveen la va mirar amb aquella mirada tan tendra que ningú no podia resistir-s'hi.

La gata va sospirar.

—D'acord... t'ajudaré... només aquesta vegada. Què vols?

—Busco casa meva. És a prop d'una fleca i d'una botiga amb un símbol verd en forma de creu.

La gata va marxar i va saltar de teulada en teulada. Al cap d'una estona va tornar.

—He trobat una fleca semblant... però no és la correcta. Hi havia una botiga, però no hi havia cap símbol verd.

En Naveen va abaixar el cap.

—No és casa meva...

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:

600 123 456

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:
600 123 456

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:
600 123 456

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:
600 123 456

ES BUSCA

ES BUSCA

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:
600 123 456

ES BUSCA

ES DIU NAVEEN

SI EL VEUS, TRUCA AL:
600 123 456

La gata el va mirar en silenci.

—Però he vist una cosa... cartells amb la teva foto. Ungos blanc. Semblaven recents.

En Naveen va sentir esperança.

—Potser m'estan buscant...

De sobte, es va sentir un lladruc ferm.

Un gos gran, de pelatge marró i uniforme, va aparèixer.

En Naveen va fer un pas enrere.

—Soc en Rex, gos policia. Què passa?

—M'he perdut.- va dir en Naveen amb una veu tremolosa.

— No tinguis por. T'ajudaré a tornar a casa.

Va ensumar el terra.

—Ja ho tinc. Hi ha una nena que t'està buscant. No és gaire lluny.

En Naveen va aixecar les orelles.

—La Dalia?

—No ho sé. Però cal investigar-ho. Anem.

Van avançar per diversos carrers. Dreta, esquerra... En Rex no deixava d'ensumar el terra.

Mentre caminaven, en Naveen va pensar que quan era petit li feien por els pastors alemanys, perquè un d'ells l'havia espantat. Ara entenia que no tots eren iguals.

De sobte, en Naveen va sentir una veu familiar. Va veure la silueta de la Dalia i va córrer cap a ella bordant d'alegria.

—Naveen! —va cridar la Dalia.

La nena es va agenollar i el va abraçar fortament.

En Rex va observar l'escena amb satisfacció.

El policia el va felicitar i li va donar un bon os.

—Bon gos, Rex.

En Naveen, feliç, va prometre que mai més tornaria a escapar-se de casa. Havia tingut por, però havia après una cosa molt important: les aparences enganyen.

storyjumper.com